

el pont: de pedra

ara a itàlia es lle-
geix molt el ne-
gus que tenia el al-
ma blanca

any I

girona 7 d'octubre de 1935

núm. 1

ulls del pont

pòrtic

Ací em teniu. Sembla que ens hàgim vist sempre. Fins i tot me n'admiro de què us faci la meua presentació.

Perquè: qui no coneix EL PONT DE PEDRA? Qui no l'ha admirat? Qui no l'ha trepitjat? Ningú.

Varen voler batejar-me amb el nom d'Isabel II. Però jo no sóc ni Segona ni em dic Isabel. Sóc de PEDRA. No diré que tingui el cor de pedra, perquè si alguna cosa tinc, són ulls. Tinc tres ulls com tres catedrals. I per sobre aquests ulls gloriosos hi passa la Ciutat sencera.

Tots els grans aconteixements que han sotsmogut la vida de Girona, s'han escolat per damunt la meua esquena que s'aguanta i glorifica damunt d'aquests ulls de què parlo.

Jo ho he suportat tot. Les arribades apo-

teòsiques dels Bisbes. Els comiats cordials als Governadors. Les arribades de Ministres. El pas de comitives reials. Les parades militars. El sol fantàstic de l'estiu. La lluna més romàntica de l'Univers.

Jo represento un troç d'història inefable de Girona i vaig pel camí de perdurar tant com la Ciutat mateixa. Si un bocí de romanticisme conserva la Ciutat, el represento jo, de la mateixa manera que ofereixo el record inefable de les tartanes que en dia ja llunyà anaven a Salt.

Sóc, amic, una institució. Els qui entenen amb el temps, han de venir a mi. Els qui s'enamoren compten amb mi. Els polítics, els comerciants, els tractants, els mercaders i fins els que passen llet de contraban, han de venir a raure amb mi.

Doncs bé: si la Ciutat sempre m'ha tingut per cosa principal i ella ha vingut a mi des d'Isabel II, just és que ara, jo m'escampi per la Ciutat encara que només sigui per a distreure'm de totes les injustícies que m'han fet omplint el meu riu d'immundícies que maten totes les carpes, que atretes per la meua nomenada, han acudit dels recòndits aversns de l'estany de Banyo'es. De les injustícies que em feren amb els jardinetes immortals i de les que em volien fer amb aquella famosa plaça mercat.

Sóc de pedra, però tinc un tarannà cordial, jovenívol, casolà i imponderablement amic de tot el que té un valor. Per això em plaurà tant de cantar exel·lències.

Consti que tampoc em recarà de desferme d'algun adoquí per etzivar-lo al clatell del primer ximple que s'ho mereixi.

Però, que consti. Tot sóc ulls i vull que els meus ulls, serveixin sempre per a emba-dalir-me en la bellesa de les coses dels habitants i dels fets de Girona.

I d'entre les coses, els habitants i els fets de Girona, els fets, les coses i els esperits de les damiselles de la Ciutat.

Sóc EL PONT DE PEDRA. Heu-vos-ho ací tot.

-que prendrà?
-qualsevol cosa, un cocktail d'aquets
que facilitan a càn Pujadas.

dibuix de Sifo

25 cts.